

SLZY
TVOJEJ
milenky

LEA VICTORY

O ZEMETRASENÍ V RODINĚ V PODOBE NEVERY
A JEJ PREKONANÍ CEZ MOCNÉ ŽENSKÉ SRDCE

SLZY
TVOJEJ
milenky

LEA VICTORY

Text © Lea Victory, 2018

Obálka © Sandhinī Devi Dasi, 2018

© HladoHlas Group, spol. s r. o.

Vydalo vydavateľstvo HladoHlas Group, spol. s r. o.,
Rumunskej armády 1/6, 036 01 Martin

www.hladohlas.sk, info@hladohlas.sk

ako svoju 95. publikáciu v roku 2018

Jazyková úprava Anna Fričová

Grafická úprava vnútra Pavel „Hirax“ Baričák

Grafická úprava obálky Sandhinī Devi Dasi

Fotka na obálke Pavel Stolov a Jelena Kovalenko

Prvé vydanie, Martin 2018

Vytlačila tlačiareň P+M, Turany

Objednávky:

www.hladohlas.sk

ISBN 978-80-89711-85-7

SLZY
TVOJEJ
milenky

LEA VICTORY

Venujem svojej dcérke Lei za slnko v nej,
ktoré dokáže rozpustiť aj najväčšiu tmu
a odohnať najtuhšiu zimu.

Vyjadrujem úprimné poďakovanie životu
za ponúknutý scenár, svojej rodine,
priateľom, známym.
Osobitné poďakovanie vyjadrujem
Paľkovi „Hiraxovi“ Baričákovi
za vietor v krídlach.

1

Nie som komplikovaný typ človeka, a tak si nekomplikujem život ani lásku. Aspoň som si to o sebe myslela ešte predtým, ako som spoznala Fabiána. Odjakživa sme žili v jednom meste, navštevovali sme jednu školu, jedného ošetrojúceho lekára, možno aj jedny potraviny, no nikdy sme sa priamo zoči-voči nestretli.

Až raz úplne náhodou na akomsi festivale. Oslovil ma ako prvý, vraj si ma odniekiaľ matne pamätá, možno ešte z predošlých životov. Za iných okolností by sa mi zdal vtieravý, ale jeho prirodzený šarm a zmysel pre humor ma zrazili na kolená. Samozrejme, zaraz sa vo mne ozval výstražný alarm ohlasujúci priamu hrozbu pre výhradnú majiteľku môjho srdca, teda mňa. Napriek tomu som ako zhypnotizovaná aktérka obľúbenej telenovely bez okolkov prijala ponuku na rande.

- Takže o týždeň v sobotu pred univerzitou, - zakýval mi na pozdrav.

- Jasné, v sobotu, - povedala som s miernym odstupom, presne tak, ako sa patrí.

To, že som doma začala vyškrtávať dni v kalendári, som ospravedlňovala rôznymi výhovorkami, ako napríklad: bude to ťažký deň v škole, čaká ma tvrdá skúška. Však ma aj čakala, ale so školou to nemalo vôbec nič spoločné. Celý týždeň som sa prehrabávala v skrini kombinujúc farby s tvarom strihu šiat. „Postavu mám celkom fajn, ešte si tak vymeniť hlavu

s niektorou z modeliek 21. storočia," pomyslela som si. Nakoniec som sa rozhodla pre obyčajné rifle so zeleným tričkom. A moja hlava, ako inak, tiež zostala namieste.

Kráčala som mu v ústrety plná strachu a očakávaní. Takmer nič som o ňom nevedela, ale ten pálivý pocit, že naša láska zmení svet, sa zahryzol do mojich myšlienok ešte skôr, ako mi stihol dať privítaciu pusku na líce. Bola som mladá, no štúdium psychológie na vysokej škole mi dodalo akúsi neviditeľnú vnútornú rovnováhu, vďaka ktorej som pôsobila úplne sebaisto – až na tie roztrasené ruky a kolená.

Zoznamovanie prebehlo hladko. Na jeden dych mi povedal o sebe všetky reálne negatíva, ktoré ohraničovali jeho osobnosť. Nemyslím si, že ma chcel vystrašiť na smrť. Skôr som mala pocit, že mi dáva férový nábeh, aby som sa mohla znenazdajky vytratiť, kým sa do mňa úplne nezamiluje. Zostala som. Nuž čo, bol vážne pekný. Momentálne najkrajší zo všetkých. Jasné, že som mu to nemohla povedať, ale ak by rozumel reči mojich belasých očí, zrejme by videl, ako oduševnene pre neho búram rokmi postavené mantinely, ktoré slúžili ako efektívna obrana proti sklamaniam z lásky. Taký je už raz svet budúcich psychológov.

Ja som bola inak celkom slušný priemer. Ani príliš pekná, ani škaredá. Materské znamienka, ktoré si v detstve zvyčajne každý mýlil s pehami, vyčarovali na moju tvár akúsi mini plejádu hviezdnej oblohy. Úplne vážne, na tvári sa mi pomocou znamienok odjakživa vystatuje súhvezdie Veľkej medvedice a v rámci nej

obrazec Veľkého voza. Keď som bola malá, môj otec vždy tvrdil, že je to viditeľný následok toho, ako usilovne ma robil pod žiarivými hviezdami. Mne sa však vždy zdal reálnejší ktorýkoľvek bocian.

Ako som vyrastala, začala som byť na svoje jedinečné znamienka pyšná. V najťažších chvíľach môjho života mi s ochotou pripomenuli, aké dokonalé je nebo, napriek tomu, že sa neustále mení. Nebola som dokonalá, ale verila som na dokonalú lásku, ktorá spája ľudí na správnom mieste v správny čas. A vedela som, že táto viera sa mi raz stane osudnou. Fabiánov kašeľ ma prebudil do reality. Zalovila som v kabelke pre mentolový cukrík, ale keď sa mi aj po piatykrát dostal do ruky balíček odličovacích tampónov, vzdala som to. Nemôžem predsa zachrániť celý svet. Len čo som si to uvedomila, aj jeho kašeľ prestal. Na chvíľu sme zastali, pozreli sme sa na seba skôr priateľsky ako zamilovane a po pár minútach sme sa znova pohli ďalej.

Neviem, z akého dôvodu, ale zrazu som mala hlúpy pocit, ako keby si myslel, že na niečo čakám. Jasné, čakala som, ale vôbec to nemusel tak očividne preukazovať, že proste o tom vie, ale nič s tým nerobí. Totiž známa otázka z pubertiackych čias ani raz neodznela. Žiadne chceš so mnou chodiť ani slávnostné fanfáry, nič, čo by nasvedčovalo tomu, aký je rád, že som pozvanie na rande po zdĺhavom osem a pol sekundovom premýšľaní prijala. Iba sme sa prechádzali a sledovali okolitý svet. „Krava sprostá, mala si si obliecť šaty s výstrihom až po kolená,“ prehnalo sa mi myslou. Musela som sa nenútene pousmiať. Zrejme si to všimol, lebo sa tiež pousmial a prelomil mlčanie.

- Nuž, a čo študuješ, Lea? - opýtal sa ma bez hlbšieho záujmu, skôr nezúčastnene ako zaujato.

- Psychológiu osobnosti, - jasala som nad malou osobnou výhrou. Vedela som, že sa danej témy rýchlo chytí. Niet človeka, ktorý by sa nezaujímal o to, ako by ho hodnotili ozajstní profesionáli, akými boli napríklad Sigmund Freud, Abraham Maslow či v súčasnosti moja skromná maličkosť s vedomosťami bez praxe. V duchu som si však sľúbila, že ani prinajmenšom ho nebudem klasifikovať hneď na prvom vážnom stretnutí. Nadvihol obočie a na tvári sa mu vykreslili jemné vrásky.

- To akože sa pozrieš na ľudí a vieš ich charakterizovať?

- Sčasti!

- A vidíš aj do budúcnosti? - spýtal sa.

- To ti neprezradím, lebo by si sa ma začal báť.

- Takže vidíš...

Tajomný úsmev ešte nikdy nič nepokazil, tak som nahodila ten s číslom sedem, ktorý som si cibčila pred zrkadlom dosť dlho na to, aby som ním vedela aspoň naoko zapôsobiť.

- Opíš mi tamto mladé dievča, - ukázal kdesi bokom na fialové minišaty.

- Hm... skleslá, unavená a úplne vystrašená cestuje domov po piatkovej afterparty, ktorá dopadla prinajmenšom mizerne. Divoký sex s nevlastným bratom bývalého spolužiaka, matné spomienky na jeho křčovitý úsmev po tretej päťminútovke. Kým sa mladá spamätá, bude v trinástom týždni tehotenstva. Po prvotnom šoku príde druhý: spolužiak má samé sestry, aj to vlastné. Toť identita otca dieťaťa zostane

neznáma. Zanechá školu, o dva roky zistí, že má iba sladkých osemnásť a ešte poriadne ani nežila. Stane sa členkou klubu slobodných mamičiek a na bezstarostný život bez záväzkov bude už iba spomínať pri vymieňaní receptov na bezmäsité jedlá.

Zadával sa na mňa s polootvorenými ústami. Na dôvažok toho všetkého, keď sme prechádzali okolo tej slečny, s nesmým úsmevom šeptavo zopakovala do mobilného telefónu až trikrát po sebe: „áno, áno, áno...“ aby pokračovala: „*Bola to slabá diskotéka. Jasné, dávali sme si pozor, ale mame to, prosím, nehovor.*“

Svoje prekvapenie zo všeobecne dobrého odhadu som zamaskovala súhlasným mávnutím hlavy. Nemohla som prezradiť, že to bol iba obyčajný pokus o zaujatie.

- Nikdy sa nemýliš? - prehltol naprázdno.

- Prečo na tom záleží? - odpovedala som protitázkou.

- A čo ja? Úprimne! Čo vidíš, keď sa na mňa pozrieš?

- Ty si začínajúca kapitola v mojom živote a tie ja zo zásady nehodnotím. Vidím však, že máš strach.

- Strach? A z čoho, prosím ňu?

Vedela som, že zo všetkého najviac sa bojí samoty, zlyhania, lásky a smrti, presne tak ako väčšina z nás, napriek tomu som vtipne odbočila od témy.

- Máš strach z toho, že ak do piatich minút ne-nájdeme toaletu, budeš musieť poza bučky...

Schuti sa zasmial, a tým sme medzi nami zbúrali aj poslednú bariéru. Konečne ma objal a pobožkal, a to sme mali ešte celú noc pred sebou.

Sedeli sme na terase akéhosi pochybného baru a popíjali čapovanú kofolu. Slamky si automaticky odložil, vraj na pamiatku. Ja by som brala aj ľad, keby som si nebola celkom istá, že sa mi v kabelke roztopí na mláku.

Z rádia zaznel solídny, priam tichý hlások začínajúceho moderátora, ktorý mal na starosti potešiť všetkých oduševnených fanúšikov čínskeho horoskopu. Sladkým rečičkám neverím, ale tentoraz som fakticky zbystrila pozornosť. Kto by to bol povedal, že som sviňa? Teda aspoň podľa akéhosi astrologického výpočtu planetárnych konštelácií. Mňa to nerozhádzalo. Sviniam sa v živote vo všeobecnosti dobre darí, napriek tomu, že v súfaži o naivitu vraj zbierajú jednu zlatú medailu za druhou. Hlavné je, že vyhládávajú univerzálny pokoj, preto sú obetaví a maximálne prispôsobiví. No áno, to som presne ja.

- Zafajčíš si? - vyrušil ma z veľavravných myšlienok Fabián.

- Až tak dobre sa ešte nepoznáme, - vystrelilo zo mňa. Bol to príliš labilný argument z mojej strany, aj mňa samotnú prekvapil. Našťastie to pochopil ako pokus o vtip. S úsmevom na perách vytiahol z vrecka cigarety a viac ma už nenúkal. Ten večer sme sa veľmi veľa nasmiali. Skladal moje srdce dovedna ako nejakú roztomilú puzzle skladačku. Na chýbajúce diely vždy vytiahol odniekiaľ akéhosi žolíka, proste to so mnou vedel. Boli sme celý čas zabudnutí do seba. Ani sme si nevšimli, že k nášmu stolu ktosi dobehol a začal vykladať pánske a dámske štvorprúžkové tepláky akejsi podivnej značky - vraj Adidas. Kto by

nepoznal ten zaužívaný vtip?! Čím viac prúžkov, tým viac Adidas. Tento predajca mal však v hlave celkom iný software, ako bolo zvykom. Za výhodnú kúpu vraj pribalí originálne náramky priateľstva, to sa predsa neodmieta. Nežný úsmev, úprimný pohľad a dotyk dlaní rozhodol za nás...

Lozili sme po meste nabalení ázijským brakom s kusmi zhrdzavených retiazok na rukách. Stali sa z nás najlepší priatelia, ktorí si to síce pokazili neustálym bozkávaním a obhmatávaním háklivejších partií tiel, ale keď sme sa pozreli na svoje náramky z Číny, vždy sme začali náš priateľský vzťah utužovať odznova.

Mala som neskutočne dobrý pocit z toho, že bývame v jednom meste, a to som ešte netušila, že už v tú noc skončíme aj v jednej posteli. Dodnes nechápem, ako sa to mohlo stať. Tuším som mu medzi rečou spomenula, že pre sklamania, ktorými som si nechtiac musela prejsť, sa už úplne odovzdám iba svojmu nastávajúcemu manželovi. V tom momente vytiahol zo svojho vrecka dolámané slamky a šikovným pohybom rúk a zubov ich použiteľnú časť premenil na originálne snubné prstene. Ešte vždy voňali po kofole. Klákol si pred o mňa a požiadal ma o ruku.

- Fíha, ozajstná vstupenka do neba, - zhodnotila som situáciu, hladkajúc môj nový skvost na prste, ktorý sa vôbec nehodil k tomu braku, čo nám zdobí zápästia.

- To si píšete, mladá pani, - vdychol mi vzrušene bozk do vlasov.

- Nie je to akosi priskoro? Čo budeme robiť po zvyšok nášho života?

- Milovať sa! A to doslovne. Takže odpoveď znie?

Bez váhania som povedala áno a vykročila som s ním do neistej budúcnosti. Za jeden jediný rozhodujúci okamih sa z nás stali najlepší priatelia, neformálni manželia a oddaní milenci. Bola to úžasná svadobná noc a trvala celé desaťročie. Kto by si bol pomyslel, že sa raz všetko tak zvrtnie?! Možno nejaký znalec čínskych horoskopov. Budúci psychológovia na takéto čosi nikdy nechcú pomyslieť. Dokonca ani vtedy, keď úplne čisto vidia svoj zajtrajšok. Všetky viditeľné aj neviditeľné súvislosti zametú pod koberce alternatívnych svetov a snažia presvedčiť samých seba, že vždy je tu predsa možnosť omylu. A tým vlastne neklamú. Viem to, lebo ani ja som nikdy neklamala. V láske určite nie.

2

Nemám rada sychravé rána, môj pohľad na ne však razom zmenil fakt, že si konečne môžem dovoliť poleňosiť na silných mužských ramenách. Prstienok zo slamky mi dokonale pasoval, dokonca aj k modrým očiam, akurát Fabián nemal v záujme zosmiešňovať sa ním, a tak si ho uložil na pamiatku do zaprášeneho pohára s menom. Klasické ručné fúkané sklo zo stužkovej slávnosti spred desiatich rokov ešte vždy zapáchalo lacným vínom, ktoré si zrejme prepašoval

na stôl napriek pohrozeniu triednej učiteľky, že nebude pripustený k maturitám. Nakoniec predsa len zmaturoval, akurát zo stužkovej si vraj nepamätá ani to, ako sa vlastne dostal domov.

Jeho byt bol natoľko útulný, že som sa v ňom po niekoľkých dňoch randenia úplne udomácnila. Dokonca som dostala aj tričko na spanie s akým-si podivným nápisom Sex on the..., pokračovanie pred rokmi zmyla práčka po trefom praní na šesťdesiatich stupňoch, keďže ho vždy zabudol vyvrátiť naruby. Údajne to má aj svoje výhody, človek si môže to ostatné domyslieť podľa svojho vlastného gusta. Tak sme si ho domýšľali spoločne. Za necelý týždeň päťkrát na kuchynskom stole, trikrát vo vani a nespočítateľne veľakrát v posteli pod stropom, ktorý bol oblepený krásnymi fosforeskujúcimi hviezdami. Proste romantika, ako sa patrí.

V to ráno, ktoré prihodilo za naším vzťahom namiesto otáznika tri bodky, sa ležérne opieral o digestor a neustálym miešaním roztápal cukor v káve. Z jeho správania som usúdila, že niečo nie je v poriadku. Nebol to on. Žiadna veselá poznámka na moju adresu či typická vzdušná pusa, ktorá bola vždy akousi predohrou dlhého vášnivého bozku.

- Deje sa niečo? - opýtala som sa ustarostene.

- Nie, to je v pohode, - nahodil jeden zo svojich rezignovaných úsmevov.

„Typický chlap,“ povedala som si v duchu. Nič iné mi nechýba ako lútosť či letargia z novovzniknutého vzťahu. Snažila som sa byť opatrná, ale zrejme ma prekukol.

- Malo by sa niečo diať? - zaskočil ma proti-otázkou.

- Ja neviem, mám taký blbý pocit, že predo mnou niečo tajíš.

- Nuž, pozrime sa, čo by som tak mohol tajiť? Už to mám! Od útleho detstva zbožňujem animované rozprávky so šťastným koncom.

- Hm, napríklad takú Popolušku?

- Napríklad!

- A čo tak Šípková Ruženka?

- Tú som nikdy nemusel. Príliš dlho a dramaticky hlboko spala. Vieš si predstaviť, že si niekto rovných sto rokov neumyje zuby? A ešte dôjde ten hlupák na bielom koni a bez akýchkoľvek zábran ju pobozká. No fuj!

Za iných okolností by ma natriasalo od smiechu, ale tentoraz som sa snažila chladnou hlavou zhodnotiť situáciu a pokračovať v nadviazanej konverzácii.

- Možno ju skutočne miloval. Tým, že niekto upadne do kómy, pravá láska nezaniká, aspoň dúfam, - dodala som podráždene.

- Prosím ťa, aká kóma? Však sa predtým poriadne ani nepoznali, ak sa vôbec poznali.

- Ani my sa poriadne nepoznáme, - takmer som ho prebodla pohľadom.

- To je iné!

- Prečo?

- Ty si aspoň umývaš zuby!

- To je síce pravda, môj drahý, ale láska tým nemusí byť podmienená. Mám odísť, Fabián?

- V tomto tričku? Neblázni! Síce to nie je outfit na zahodenie, ja by som si to určite minimálne dva-

krát premyslel, - prebehol ma očami a zagánil na mňa.

Pozrela som sa na dobre známy nápis bez pokračovania, čo mi pripomenulo, že moje vlastné šaty ofrkané kečupom sú už druhý deň pohodené v práčke. Vlastne ani nie z toho dôvodu, že by som sa nemohla chopiť domácich prác, ale zatiaľ, kým som nemala ani najmenšie tušenie, aké miesto v jeho živote zastávam, do prania sa mi, pravdupovediac, vôbec nechcelo. Vďaka donáškovej službe z neďalekej pizzerie sme hladom neumierali, a čo ostatné by nás tak malo trápiť? Radšej slamková nevesta ako slamená vdova, beztak som si pri ňom ešte vždy nemohla byť istá, ako vážne to s nami myslí. I keď prsteň zo slamky zdanlivo hovoril za všetko.

Sadol si za kuchynský stôl a to trápne ticho, ktoré sa rozhostilo po celom byte, prerušil hmkaním známej piesne od skupiny Elán. Nebola to práve Si kočka, si kočka, si kočka, i keď by mi ňou v danej chvíli asi najviac polichotil.

- Pod' sem, prosím Ťa, - povedal neprírodzene nahlas a ukázal na svoje kolená.

Snažila som sa zo všetkých síl sadnúť si na ne tak, aby sme rozhovor nezavřšili sexom na rozheganej stoličke. Jednak som sa nechcela úplne strápníť netypickým pádom na zem, a vlastne už bolo načase, aby sme sa poriadne porozprávali ako dvaja rozumní dospelí ľudia.

- Vylep mi, prosím Ťa, facku, - povedal zahanbene.

- Zbláznil si sa, alebo čo? - vytreřtila som naňho oči.

- Vylep mi facku, v opačnom prípade si ju vylepím ja sám.

V hlave som si rýchlo prelistovala tristostranové skriptá zo psychológie, ale na toto správanie mi ako si žiadna z podčiarknutých definícií a fráz nesadla. Človek roky študuje a nič z toho. Keď ide do tuhého, všetka tá teória sa zdá byť úplne zbytočná.

- Deje sa niečo, o čom by som mala vedieť? - opýtala som sa snažiac si zachovať úsmev na tvári, ktorý sa vďaka voľne prúdiacim myšlienkam v mojej hlave veľmi rýchlo rozplynul. Moja automatická obranyschopnosť predostrela všetky možné varianty jeho záhadného správania. Šťastne ženatý, dve deti..., jedno možno z mimomanželského vzťahu pred šiestich rokov. Manželka na rekondičnom pobyte, decká pri starých rodičoch a teraz sa dozviem, že by svoj naoko pohodlný život s nikým nevymenil, len si proste potreboval trochu užiť.

To, že som nevidela žiadne vyložené fotky, ma síce v spleti chaotických myšlienok napadlo, ale koľko asi tak trvá pohodiť spoločné spomienky na svadbu či prvé Vianoce s práve narodenou dcérkou do hlbokého koša od špinavej bielizne? Sekundu? Dve? Začala som nekontrolovateľne žmurkať, aby som zahнала slzy sebaľútsosti, a to neveštilo nič dobré.

Už-už som sa chcela postaviť a odísť, len to blbé tričko...

- Zamiloval som sa do teba, Lea, - povedal hľadiac na moju ustarostenú tvár.

- Prosím?

- Som do teba blázon, chápeš?

Slzy tvojej milenky

- A preto ti mám jednu vylepiť? - jachtala som zmätene.

- Nie! Vlastne áno. Vieš, niekedy si nedokážem ceníť to, čo mám. Musím o to úplne prísť, aby som zistil, aký pocit je nemať to. Ak ma máš tiež čo i len trošilinku rada, nedovoľ mi to. Nedovoľ mi, aby som sa vzdialil od teba bez akejkolvek šance na návrat. Si stelesnením všetkého, po čom v tomto živote túžim. Možno ti to hovorím priskoro, ale cítim to tak. Pre mňa si proste prístavom nádeje.

Uprene som sa naňho pozrela prehrájúc boj so slzami, ktoré mi životaschopne a bez akéhokolvek povolenia padali do lona. Vôbec som sa necítila ako budúca psychologička. Skôr som v sebe videla malé bezbranné mačiatko, ktoré zúfalo potrebovalo bezpečnú a teplú náruč milujúceho človeka.

Moja výrečnosť bola ohrozená, až nakoniec úplne vypovedala službu. Dlho sme sedeli mlčky v tesnom objatí a skúšala som sa stotožniť s pocitom, že my dvaja proste od prírody patríme k sebe. Nebolo to nič zložité. Tiež som sa s ním cítila celkom fajn. Vedel mi polichotiť, dokázal ma rozosmiať. Navyše nemal problém vyjadriť svoje pocity. A mal plus body za to, že už ako dospelý držal v rukách Exupéryho Malého princa. Je to moja srdcovka najmä preto, že som tej knihe porozumela aj v ranom detstve. Rozhostilo sa vo mne ľudské teplo, cítila som sa úplne v bezpečí. Nakoniec mi nerobila problém ani vŕzgajúca stolička či hlasné upozorňujúce búchanie susedov na radiátor.

Začiatok nášho šťastného spoločného života sme zavŕšili odviazaným sexom, po ktorom si jednoducho

musel spraviť fajčiarsku prestávku. V duchu som ho posielala pred dvere bytovky, aby zbytočne nezamoralil dymom naše krásne čisté záclony, ktoré som sa chystala v najbližších týždňoch kúpiť na trhu. Povedal mi predsa, že sa do mňa zamiloval, mojou úlohou je teda vytvoriť teplo domova, a to bez pomoci horiacej cigary. Nie, nechcela som ho meniť, iba som sebavedome dala zbohom smradu a zažltnutým stenám. Fajčiť predsa môže aj pred dverami bytu. Ved' keby sme po čase mali dieťa... Zrazu som úplne zamrzla z vnútra. Až ma vystrelo. Ježiškove husličky... dieťa.

- Fabián, ved' my sme sa nechránili, - povedala som zhrozene.

- A prečo ti to vadí? - opýtal sa pozdvihujúc kútik pier do neprirodzeného sarkastického úsmevu.

- To je choré, ved' sa fakticky ani nepoznáme. Ved' vieš, ako pochodil ten magor na bielom koni so Šípkovou Ruženkou?!

- Áno, žili šťastne, kým Ruženu nevzala vinou zhnitých zubov rakovina ústnej dutiny.

- Fabián, prestaň! Je to choré..

- Ja si myslím, že choré by bolo sprchovať sa v pršiplášti, - povedal so smiechom.

- Prosím?

- Je to hlúpy slang, Lea. Ešte zopár takých fajných neviazaných spoločných sexov a určite ho pochopíš.

- To je fajn, že si z toho robíš prču, ale čo budeme robiť, ak zistíme, že sme počali dieťa?

- Tlačíť kočík, moja milovaná.

- Fabián, prosím ťa, s týmto nežartuj.

Slzy tvojej milenky

- Dobre, okej... pochopil som. Nuž, čo? Kúpime tehotenský test, aby sme sa mohli včas presvedčiť, že som proste obozretný.

- Nie, nie, nie... To je hanba! Moja mama pozná všetkých pracovníkov každej jednej lekárne v tomto meste.

- Ty azda žartuješ, Lea! A keby aj, si predsa dospelý človek.

- Dobre, tak nepozná, ale nechcem si kupovať tehotenský test. Určite ho tu nikde nemajú. Už to vidím, ako budú nahlas fúkať do počítača, len aby mi ho objednali.

Fabián sa konečne po dlhšom čase uvoľnene rozosmial. Hodila som mu do hlavy malý ozdobný vankúš. Bral to ako výzvu do boja. Naša vankúšová vojna sa nezaobišla bez ujmy na posteľnej bielizni. Po izbe, z ktorej vyžarovala čistá láska dvoch pobláznených ľudí, ktorí akosi zabudli dospieť, lietalo za pár minút snehobiele páperie. Od únavy zo smiechu sme sa vyvalili na posteľ. Zozbierané perie som si vsunula pod lopatky.

- Pozri, Fabián, aký som krásny anjel.

- Najkrajší zo všetkých, Lea, a nepotrebuješ k tomu ani krídla.

Nežne ma pohladil po vlasoch a ja som sa znova, už sama neviem po koľkýkrát, zachvela vzrušením.

- Zajtra skočíme do lekárne a neuveríš, čo kúpime, moja?!

- Sirup proti kašľu? - ohradila som sa.

- Myslím si, že ak sa nechceš na mňa vykašľať, ten my nepotrebujeme.

- Nepotrebujeme ani to, na čo momentálne myslíš!